

2. juledag Matt: 10,32-42

Så er freden forbi. Og det skyldes ikke kun de familieskænderier og husspetakler hvorom vi hvert år kan læse at de stiger ligefrem proportionalt med antallet af julefrokoster og det antal fridage som familierne er tvungne til at være sammen i ved juletid.

Det kan hurtigt blive for meget med al den julefred. Ikke mindst når drømmen

om sammenhold og familielykke viser sig at være lige så hul og forloren som megen af den julepynt vi har været omgivet af alle vegne i mere end en måned.

Og er det først i dag 2. juledag man her i juletiden finder lejlighed til at gå i kirke er der ikke noget at sige til hvis man bliver både overrasket og mere end lettere forvirret over at høre dagens evangelium.

Væk er stjernen over Bethlehem, den stille stald og hyrderne. Væk er det nyfødte drengebarn i krybben, den lille kernefamilie og englene der synger om både fryd og fred på jord.

Barnet som blev født julenat er i dag, kun to dage gammel i fuld gang med at vende alt hvad vi kender til og forstår på hovedet.

Sådan som det i øvrigt skal vise sig han resten af sit liv bliver ved med at vende både op og ned og vende vrangen ud af vores almindelige menneskelige forestillinger. Snart begynder han at gøre de første til de sidste og de sidste til de første. Han sætter sig til bords med de udstødte og foragtede. Han kalder syndere og toldere til fest i Guds rige, han taler med kvinder som om de var mennesker. Ja, han sætter kort og godt alle gældende normer og regler til side.

Og mest besværligt af alt: Han erklærer sin uforbeholdne kærlighed til alle dem vi andre nødt vil ses i selskab med.

I dag er dagen hvor vi får at vide at den himmelske fredsfyrste vi de sidste dage har lovprist og sunget om, aldeles ikke er kommet for at bringe fred men derimod ballade.

Børn skal blive uvenner med deres forældre og svigerbørn med svigerforældre. Dem man bor under tag

skal vi få til fjender og dem vi elsker over alt på jorden har vi værsgo at sætte i bageste række. Og som det mest volapykagtige i budskabet: påstanden om at den der vil redde sit liv skal miste det og den der mister det skal redde det.

Måske et sådant budskab har givet mening engang for de første generationer af kristne, dengang der var martyrer til.- Dengang det var farligt at få sit navn forbundet med denne Jesus af Nazareth,

**dengang man knap turde fortælle sine
nærmeste man hørte til bevægelsen.**

**Dengang det var nødvendigt at kæmpe
for sandheden, ja måske endda sætte
livet på spil for den.**

**Men hvad skulle det vel kunne koste
nogen i dag i vores del af verden at
kendes ved Vorherre?**

**I dag går jo selv veluddannede og
intellektuelle mennesker i kirke uden at
skamme sig og i avisernes**

**søndagsudgaver nærmest falder
skuespillere, forfattere og rockmusikere
over hinanden for at fortælle at de også
godt tør sige Gud og vedkende sig en
åndelig dimension i tilværelsen, de nødig
ville være foruden.**

**Så trods den bekymring over
traditionstab og afkristning af det
danske folk som både Gud og hvermand
stadig taler så meget om , så er
danskerne tilsyneladende, måske blandt**

**andet p.g.a. de mange anderledes troende
iblandt os, altså ved at vågne af den
religiøse dvale og blive mere
bevidstgjorte om egne kristne rødder.
Men som det til stadighed siges med
løftet pegefinger og dybe panderynker:
Det kan jo ikke nytte noget at kirken og
præsterne ind i denne ny åndelige
åbenhed og velvillighed så kommer og vil
fortælle folk hvad de skal tro og ikke tro.**

**Folk er blevet åndeligt myndige i dag. De
vil have lov selv at lægge deres egne
holdninger og tolkninger ind i
kristendommen og ikke bare have
dikteret hvad der er rigtigt og forkert.
Præster og andet godtfolk må lære at
tage folks åndelige oplevelser og
fornemmelser alvorligt og så indrette
forkyndelsen efter det. Det er der faktisk
en tysk teologiprofessor der har skrevet
en hel bog om. Efter manges mening er
vejen frem den at vi i kirken skal holde**

op med at stå og docere overfor folk her fra prædikestolen. I stedet skal vi ligesom inddrage menigheden i en dialog for i fællesskab at finde ud af hvad det hele handler om.

Og set på den baggrund bliver det altså lidt svært at stå med teksten til i dag.

Den er rent ud sagt ret så docerende og meget lidt dialogisk.

Den der ikke tager sit kors op og følger mig er mig ikke værd. Den der har

reddet sit liv skal miste det og den der har mistet sit liv på grund af mig, skal redde det.

Hvis ikke det var fordi vi kendte Ham der taler kunne evangeliets ord i dag om sværd og splid og fjendskab næsten lyde som var de fremsat af en autoritær terroristleder. Som en opfordring til selvmordstogt og hellig krig.

Men nu kender vi ham altså og ved at han er kærligheden selv. Altså ikke det vi mener når vi siger om en eller anden at han er venligheden eller fremkommeligheden selv. Den kærlighed der er tale om her er ikke den kælne og forkærlige menneskelige kærlighed der kun er kærlig så længe den bliver strøget med hårene, men den kærlighed hvorom Johannes i epistlen til i går skrev: Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret iblandt os: At Gud har sendt

sin enbårne søn til verden for at vi skal leve ved Ham.

Altså en kærlighed der er åbenbaret og dermed netop ikke en størrelse vi kan sige os selv eller forhandle os frem til.

Når mennesker er allerbedst, når vi elsker allermest kender vi godt i glimt en kærlighed der kan få os til at opgive os selv og sætte mageligheden over styr, i hvert fald for en stund. Når det feberhede barn får os til at se stort på

**den eftertragtede nattesøvn, når
kærligheden til et andet menneske gør os
så hengivne at vi for en tid glemmer vore
egne behov eller når vi rammes så hårdt
af et andet menneskes nød at vi bliver
nødt til at handle her og nu.**

**Men den kærlighed Gud åbenbarer os i
sin søn er en ganske anden karsk og
kompromisløs kærlighed:**

**Den kærlighed er en kærlighed der
hellere lader sig stikke ihjel end den
trækker sit sværd. Stik sværdet i skeden,**

**sagde Jesus til Peter da han blev taget til
fange i Getsemane.**

**For Hans kærlighed er en kærlighed
der hellere lader sig forhåne og forfølge
af sine egne end den opgiver at være
kærlighed.**

**Hans kærlighed er en kærlighed der ikke
tager hævn over det kors de pålagde
ham, men som beder om tilgivelse for
bødlerne.**

Hans kærlighed er den kærlighed der sætter sit liv til, ikke kun for vennerne men også for fjenderne.

Hans kærlighed er kompromisløs fordi den insisterer på at være kærlighed og intet andet. Uden sværd, uden magt, uden tvang, uden hævn.

Julenat blev den kærlighed født. I dag viser den os det første glimt af sit sande ansigt.

I de kommende uger og måneder frem mod påske skal vi høre om dens videre skæbne på jorden. Indtil den dag da Gud fuldt ud afslører sin kærligheds paradoksale magt i den korsfæstedes afmagt.

Og den kærlighed er det nu engang meget meget svært for ikke at sige umuligt at leve op til. Det kan vi vel i det mindste vedkende os i dag 2. juledag.

Og så i øvrigt lade os trøste nok engang af ordene fra Johannesbrevet: Deri består kærligheden: ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os og sendt sin søn som et sonoffer for vore synder.

Kristendommen vender nok alting på hovedet men kristendommens grundlæggende budskab står ikke af den grund til diskussion: Jesus af Nazareth,

Guds søn mistede sit liv, for at vi skulle redde vores. Amen.